

rende tidspunkt at foreslå en sådan gevækst på nyordningen. Lad os først se, hvilket omfang den får for fuldtidsfolk, og få klaret de praktiske tilrettelæggelsesproblemer for dem.

Det siger sig selv, at det vil være aldeles med urette, når det bliver påstået af kommunister og andre med manglende indblik i samfundsøkonomiske sammenhænge, at lovforslaget går ud på, at de, der nu gør rent på skolerne, arbejder på bibliotekerne osv. bliver arbejdsløse og derfor reelt skal gøre det samme arbejde for mindre løn. Fejltænkningen i så henseende beror på, at de pågældende kredse aldrig har forstået, at arbejde skaber arbejde, og ledighed skaber ledighed – at der med andre ord ikke i Danmark er en bestemt portion arbejde og kun den, der skal udføres. Det er tvungen- de nødvendigt i den nuværende valutasituation, at flest muligt kommer ud i produktivt arbejde i betalingsbalanceerhvervene, se f. eks. Fremskridt 1980-9 side 7 og 1980-3 side 10 f. Danske virksomheder skal fremstille tilstrækkeligt til at standse gældsætningsforblødningen, producere nok til at tilbagebetale, hvad udygtigt styre har påpraktet os af valutaunderskud, og derudover sikre et stort og stigende dansk forbrug.

Efter at vi i 20 år ikke har produceret nok til at dække vort eget forbrug, så vi derfor har tæret på udlandets produktion, må vi nu til at producere mere for at tilbagebetale.

Det offentlige skal lægge beslag på så lidt som muligt af det egentlige arbejdslivs arbejdskraft. Jo billigere det offentlige får sine arbejdsopgaver udført, des mindre skattetryk på produktionslivet, og jo mere priskonkurrencedygtigt bliver det internationalt. I samfundets nuværende udviklingsfase er der i ganske særlig grad brug for, at stabil, dygtig arbejdskraft overføres fra den offentlige til den private sektor. Det skyldes for det første, at de seneste 20 års politik – som nærmere dokumenteret i forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en parlamentarisk kommission i henhold til grundlovens § 51 vedrørende de samfundsøkonomiske virkninger af den offentlige sektors lønføring m. v. (se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 5551 og 8272 samt tillæg A sp. 3795 og Fremskridt 1976-6 side 12) – i for høj grad har begunstiget offentlig ansættelse og derfor hidført, at der er fremkommet en ubalance til skade for produktionslivet. For det andet beror det på, at en af hovedtruslerne mod Danmark for tiden er valutagældsætningen, hvorfor der er særlig grund til at omrokere på arbejdskraften, så stærkere kræfter sættes ind i betalingsbalanceerhvervene. Selvfølgelig har det valutaforblødende Danmark ikke råd til

at undvære produktionsindsatsen fra de mange registreret arbejdsløse eller hvem som helst ellers, der for én dag eller for en kortere eller længere periode er villig til at give en hånd med for at skabe et rigere og mindre gældstynget Danmark.

Og det arbejde, som skal udføres, skal være fornuftigt. Af hensyn til samfundsøkonomien. Men skam også af hensyn til de arbejdende: For to tusind år siden satte den romerske kejser sine arbejdsløse legionærer til at grave huller i Marsmarken og fylde dem op igen. Men den metode kan Danmark anno 1980 ikke tillade sig.

De egoistinteresseorganisationer, som vil protestere vildt mod lovforslaget, skal have svaret: Det er nu engang ikke jeres sag at afskaffe arbejdsløshed, valutagæld, brandskatning, højrente og andre samfundsønder. Det er folketingets. Og når folketinget har arbejdsopgaven, må folketinget også benytte sig af det nødvendige værktøj til opgavens løsning.

Forhåbentlig vil det hurtigt lykkes at få vedtaget »Redningsplanen for Danmark« (september 1979), så den nuværende arbejdsløshed fjernes. Meget hurtigt vil klientelet for den foreslåede ordning derved få et helt andet præg end de nuværende arbejdsløse. De vil finde deres plads i de mange ledige job i erhvervslivet, og dagpengemodtagerne vil fortrinsvis blive husmødre, studerende m. fl., der i kortere perioder gerne vil have et supplement til at klare dagen og vejen. Dette er en fordel for de pågældende, men skam også for det offentlige, som får udført mange hverv langt billigere end nu. Samfundsøkonomisk sker der så det, at mange af dem, der ellers ville være ansat i stat eller kommune, nu kommer til at arbejde i det private erhvervsliv, hvis indsats er krumtappen til klaring af de store vanskeligheder, landet er ført ud i af en årelang dårlig politisk ledelse.

I agitationen mod lovforslaget vil det muligt blive anført, at der vil ske en udvidelse af den offentlige sektor. Dette er ikke rigtigt for så vidt angår dem, der ellers ville få arbejdsløshedsdagpenge. De er i virkeligheden også nu ansat i den offentlige sektor, blot med den for samfundet så bekostelige forpligtelse, at de ikke må betille noget. Andre, der gør brug af dagpengeretten, vil ikke øge den offentlige sektor, for så vidt de udliciteres til private virksomheder. Benyttes de til arbejde for det offentlige, beror de samfundsøkonomiske virkninger heraf på, hvorvidt arbejdet tilrettelægges således, at den samfundsmæssige værdi af arbejdsindsatsen kommer til at overstige dagpengebeløbet. I øjeblikket er personalenormeringen hos stat og kommune baseret på, at man skal kunne klare